

ERICA RUTH NEUBAUER

VRAŽDA
V

MENA
HOUSE

Případy Jane Wunderlyovej

Vydal Slovenský spisovateľ, a. s.
Miletičova 23, 821 09 Bratislava 2
E-mail: info@slovenskyspisovatel.sk
www.slovenskyspisovatel.sk
Zodpovedná redaktorka Kristína Němcová
Prvé vydanie
Tlač FINIDR, s. r. o., Český Těšín

Z anglického originálu Erica Ruth Neubauer: Murder at Mena House,
ktorý vyšiel vo vydavateľstve KENSINGTON BOOKS, Kensington Publishing
Corp., New York 2020, preložila Barbora Andrezálová.

Copyright © 2020 by Erica Ruth Neubauer

All rights reserved

Translation © Barbora Andrezálová 2023

Cover Design © Sarah Gibb

Obálku pre slovenské vydanie upravil Juraj Šramko.

Slovak Edition © Slovenský spisovateľ, Ltd, 2023

ISBN 978-80-220-2527-0

*Ockovi.
Chýbaš mi každý deň, šéfe.*

1

Egypt 1926

Pri výbere exotickej destinácie na dovolenku je múdre zvoliť takú, kde sa vás podnebie nesnaží zabiť. Nabudúce sa na to pokúsim myslieť.

„Jane, v tomto teple vyzeráš hrozne. Veď z teba takmer leje.“ Teta Millie zvrátila pery, no zároveň vykřivila kútiky v nafúkanom úsmeve. Ona pôsobila dokonale ako čerstvo vypraná bielizeň. Nemala na sebe ani kvapôčku potu.

V duchu som si vzdychla.

„Neuvedomila som si, že tu bude v tomto ročnom období stále tak horúco.“ Premerala som si dlhé široké lopatky ventilátorov, ktoré sa nám lenivo krútili nad hlavami. Usúdila som, že sú tam len pre efekt, lebo ťažký vzduch v miestnosti sa takmer nehýbal.

Millie odfrkla a ďalej si obzerala bar. Odtlačok slivkovej farby na okraji pohára whisky so sódou, čo pevne zvierala v ruke, sa presne zhodoval s farbou rúžu, ktorý mala teraz už trochu rozmazaný na perách.

Hneď po príchode do hotela Mena House si teta objednala drink. Na druhu jej nezáležalo, stačilo, aby bol aspoň o stupeň lepší ako tá údajná voda z práčky, ktorú nalievali u nás doma.

Prohibícia bola jej úhlavnou nepriateľkou.

Keď sme vyriešili túto jej potrebu, ospravedlnila som sa a išla si tiež vybrať nápoj. Preplietla som sa neveľkým davom k barovému pultu a oprela sa o leštené drevo. Po hodinách cestovania som bola rada, že stojím, a kým som čakala na gin rickey, nenápadne som sa ponatáhovala.

O chvíľu sa pri mne objavil mladý barman s mojím nápojom. Dúfala som, že chladivá limetka s osviežujúcou sódou mi vypláchnu ústa od piesku z cesty. Teta mi ledva dovolila zložiť sa v izbe a hneď ma hnať k baru.

Nestihla som sa ani len pozrieť na pyramídy, ktoré boli hneď pri hoteli.

Pozorovala som našich spolucestujúcich pri bare a snažila som sa do seba neobrátiť celý nápoj na jeden dúšok. Bola som smädnejšia, než som si myslela.

„Pani Wunderlyová, predpokladám.“ Hlboký burácavý hlas ma vyrušil pri zízaní na okolitú scénu a takmer som vyletela z kože.

Zvrtla som sa a ocitla sa zoči-voči plecnatému nositeľovi nóbl britského prízvuku, ktorý ma oslovil. Keď sa moje orieškové oči stretli s jeho tmavými čokoládovými, po chrbte mi prebehli elektrizujúce zimomriavky.

S námahou som sa ovládla. Príťažliví muži nie sú nič pre mňa.

Priam sa nado mnou týčil, a to veru nie som nízka.

Hľadela som naňho so zdvihnutým obočím a premýšľala, odkiaľ vie moje meno, skôr než som sa mu predstavila. Možno to bol nejaký kúzelník. Znovu mi naskočili zimomriavky.

„Nuž, moje meno ste asi vylovili z klobúka. Bude te dnes večer predvádzať aj ďalšie triky? Vytiahnete mi mincu spoza ucha? Úprimne povedané, hodila by sa mi na zaplatenie tohto nápoja.“

Zdvihol jeden kútik pier. „Vaša teta vás spomenula, keď sa mi práve predstavila.“

„To bolo rýchle,“ zamrmlala som a preklínala svoju nepozornosť. Vôbec ma neprekvapilo, že ho teta vyňuchala a poslala za mnou – najmä keď si všimla, že nemá snubný prsteň. Hnevala som sa na seba, že som si to všimla tiež. Len ma prekvapilo, že sa jej to podarilo tak rýchlo.

„Obávam sa, že žiadne ďalšie triky už nebudú.“

„Tak to je sklamanie.“

„Jediné, čo vám môžem ponúknuť ako náhradu za túto stratu, je ďalší drink.“

„Asi sa s tým budem musieť zmieriť.“

Jeho už aj tak peknú tvár rozžiaril široký úsmev a ja som sa trochu striasla a v duchu si prísne pripomenula všetky nebezpečenstvá, ktoré muži predstavujú. On sa zatiaľ obrátil a mávol na barmana. Objednal mi ďalší gin rickey a sebe pohár vody.

Tentoraz bolo množstvo nápoja v pohári omnoho štedrejšie. Až príliš. Budem ho musieť piť oveľa pomalšie, inak sa môžem poľahky ocitnúť pod stolom zliata pod obraz.

„Nepijete?“ Pozrela som na jeho pohár vody, po ktorom stekali drobné kondenzované kvapky od jeho dlhých prstov až na bar.

„Mám za sebou dlhý deň na slnku,“ odvetil. „Prípadalo mi múdrejšie dať si len vodu.“

„Chápem.“ Na chvíľu som sa odmlčala a skúmala ho. „A v akom odbore pracujete, pán...“ Odrazu som si uvedomila, že sa nepredstavil.

„Redvers. Volajte ma Redvers.“ Keď som dvihla obočie, šibalsky sa na mňa uskrnul. Bolo to jeho ozajstné meno? Priezvisko? Zdalo sa, že v tomto ohľade nedostanem žiadne vysvetlenie.

„A čím sa živíte... pán Redvers?“

„Pracujem v bankovníctve.“

Je mi až trápne povedať, že som vybuchla do smiechu. Vyzeral trochu znepokojene, akoby na verejnosti nečakane narazil na nevyrovnaného príbuzného. Zopár hláv sa otočilo naším smerom.

„Ospravedlňujem sa.“ Ovládla som sa a v duchu sa nakopala za svoju hrubosť. „Jednoducho vyzeráte príliš nebezpečne na bankára.“

A veruže to bola pravda. Oblek z jemného ľanu mu dokonale sedel na atletickej postave. Dokonca aj moje netrénované oko si všimlo, že je ušitý na mieru a drahý. Tmavé vlasy mal moderne začesané, ale zjavne mal problém skrotiť tie husté vlny. Z jeho pohybov sršala energia. Vlčí úsmev, ktorý mi práve venoval, spolu s iskrivou inteligenciou v jeho hnedých – takmer čiernych – očiach, budili dojem človeka, ktorý rozhodne nie je uväznený za stolom, kde počíta peniaze.

Pokračovali sme v priateľskom rozhovore, kým ma krátka odmlka nepodnietila, aby som mu dala príležitosť na útek. „Viete, pán Redvers, ak máte dnes večer iné povinnosti, úplne vás chápem. Viem, že moja teta dokáže byť presvedčivá, ale nerada by som vás zdržiavala.“

Tentoraz si ma pozorne premeral on. „Priznávam, že to bol návrh vašej tety, aby som sa predstavil, ale je mi s vami celkom príjemne.“

Pokrčila som plecami. Aj keď by som nemala, jeho spoločnosť som si užívala a neprekážalo mi ostať v nej o niečo dlhšie. Zároveň som v ňom však nechcela vyvolať nesprávny dojem. Hoci som mala svoje najlepšie roky – podľa spoločnosti – za sebou, odkedy som ovdovela, odmietla som už nemálo ponúk a nie všetci muži brali moje odmietnutie s gráciou. Nehľadala som nič okrem príjemnej konverzácie.

Ako som si neustále pripomínala.

Lenže pán Redvers mal britký humor – niečo, čo mi doma veľmi chýbalo. Spoločenské kruhy, v ktorých sa Millie pohybovala, boli prinajmenšom nudné. Otcova rodina patrila k vyššej strednej triede, ale keď sa Millie vydala za vysokopostaveného muža a potom v dvadsiatich rokoch aj ja, nedalo sa viac spoločenskej smotánke vyhnúť. Už len pri pomyslení na tie vznešené kruhy som v duchu prevrátila oči.

Redvers spočinul pohľadom na čomsi za mojím plecom a náhle sa zatváril ľútostivo. „Obávam sa, že sa musím na moment ospravedlniť. O chvíľu sa vrátim.“

Zdvihla som obočie, no kultivovane som ho nechala odísť. Nevedela som, čo alebo kto ho takto náhle odvolal, len čo oznámil, že chce zostať v mojej spoločnosti.

Znovu som si teda začala krátiť čas prezeraním miestnosti.

O chvíľu som za sebou ucítila čiusi prítomnosť. Obrátila som sa a zbadala fúzatého pána, ktorý sa

opieral o paličku. Keď pohol širokou dlaňou, aby ju lepšie uchopil, všimla som si, že tmavé mahagónové telo paličky je zakončené mosadznou hlavou leva. Pôsobil robustným a dravým dojmom.

„Dobry večer, dušička.“ Vľúdne sa usmial. „Podarilo sa vám objednať nejaké občerstvenie?“

Usmiala som sa naňho, jeho správanie ma okamžite upokojilo. „Momentálne mám všetko, čo potrebujem, barman bol naozaj pozorný.“

„Výborne.“ Zachytil mladíkov pohľad. „Jedno sherry, ak budete taký dobrý.“ Otočil sa na mňa a vystrel ku mne ruku. „Plukovník Justice Stainton, k vašim službám.“ Jeho priškrtené britské samohlásky a vzpriamené držanie tela by prezradili jeho vojenskú minulosť, aj keby ju sám nepriznal.

„Jane Wunderlyová.“ Pevne som mu potriasla rukou. Láskové modré oči sa mu pri mojom stisku mierne rozšírili a ja som sa usmiala ešte viac.

Odkášľal si. „Čo vás privádza do Mena Housu, slečna Wunderlyová?“

Podľa spoločenských zvyklostí by bolo správne oslovenie pani, ale neobťažovala som sa ho opraviť. Vonkoncom sa mi nechcelo rozoberať svoj vdovský stav ani s priateľmi, nieto ešte s úplne cudzími ľuďmi. Navyše ma už nebavilo prijímať ich ľútosť, ktorú vyvolávala strata môjho manžela vo veľkej vojne. Pravda, ešte väčší strach som mala z otázok ľudí, ktorých falošný záujem maskoval túžbu po dráme. Z plukovníka som ten pocit nemala, ale človek nikdy nevie.

„Cestujem so svojou tetou.“ Voľnou rukou som ukázala na tetu, ktorá si ma nevšímala, ale vyzerala celkom spokojne, pretože v ruke opäť držala plný po-

hár. Kvalitný alkohol a teplé podnebie boli jej jediné dve požiadavky, keď mi navrhla, aby som ju sprevádzala na výlete – a to na jej náklady. A hoci sa aj mne pozdávala myšlienka, že si vychutnám trochu ginu bez rizika, že oslepnem, moje nadšenie pramenilo v prvom rade z toho, že si splním svoj celoživotný sen a uvidím pyramídy. „A vy?“

„Chcel som svojej dcére Anne ukázať, že svet je aj o inom ako o večierkoch v Londýne a mladých mužoch s peniazmi.“ Kývol hlavou smerom k Anne, ktorá stála obďaleč s pohárom v ruke a sledovala dav, a kútiky pier na okraji krátkych fúzov sa mu rozťahli v úsmeve.

V tmenom barovom svetle jej plavé vlasy upravené do odvážneho krátkeho účesu žiarili, hoci bolo vidieť, aké sú krehké z príliš častého používania peroxidu. Jej chlapčenská postava bola pre najnovšie módné trendy ako stvorená. Aj z diaľky som videla, že mladá dáma v krátkych tmavomodrých šatách bohato ozdobených korálikmi je stelesnením couture.

Dokonca som sa pri pohľade na ňu neubránila istej žiarlivosti. Moja postava sa oveľa viac hodila do éry, ktorá si cenila oblé krivky – Millie (viackrát) nadhodila, že by som možno mala zväziť jeden z ľahkých korzetov, aby som dala svojim oblinám modernejšie tvary. Súčasný trend šiat s nízkym pásom vyzeral hrozne na každom, kto nemal postavu ako lata – alebo nebol ochotný sa takémuto tvaru priblížiť.

Ja som uprednostňovala slobodné dýchanie.

Obrátila som sa späť k plukovníkovi a opätovala mu úsmev. „Je krásna.“ Tvár sa mu rozžiarila pýchou. „A bohatí mladí muži nie sú až taká zlá alternatíva.“ Zasmial sa a náš rozhovor sa rýchlo zvrtol na

spoločný záujem o miestne historické pamiatky a súčasné vykopávky.

„Rád sa s vami podelím o všetko, čo o tejto oblasti viem.“ Oči sa mu rozžiarili. „Sme tu už sedem týždňov a počas vojny som bol umiestnený neďaleko. Máte v dohľadnom čase v pláne nejakú prehliadku? Bolo by mi potešením ponúknuť vám a vašej tete svoje služby.“

„Chcela som si dať deň alebo dva na to, aby som si zvykla na teplo, a potom sa vybrať na prehliadku s miestnym sprievodcom.“ Aj keď som sa na pyramídy veľmi tešila, vedela som, že si ich viac užijem, ak si najprv zvyknem na podnebie. „Veľmi rada by som však vašu ponuku prijala. Je to od vás naozaj milé.“

„Výborne. Tak si to naplánujme.“ Pohľad mu zabľúdil kamsi za mňa a ľavé viečko sa mu nepatrne zachvelo.

Zvrtla som hlavu a rýchlo som zistila, čo ho rozrušilo. Anna si našla skupinu troch módne oblečených mladých mužov rôzneho stupňa príťažlivosti. Jej chichot sa niesol barom ako krehké bublinky, ktoré o nás praskali, zatiaľ čo sa páni navzájom predháňali v boji o jej pozornosť. Najvyšší z nich sa sklonil, aby jej zapálil cigaretu, a ja som videla, ako zaklipkala mihalnicami.

„Ospravedlňte ma, slečna Wunderlyová.“ Vľúdne som sa naňho usmiala a plukovník sa vybral smerom k Anne.

Takmer okamžite mi v uchu zaburácal hlas: „Opäť zdravím.“

2

Bola som taká pohltená sledovaním Anny, že som sa zase zľakla. Chytila som sa za srdce, obrátila sa a zistila, že Redvers dostal svojmu slovu a vrátil sa.

„Ste si istý, že nie ste kúzelník? Toto zjavenie sa sčista-jasna je skutočne dobrý trik.“

„Mám skrátka taký dar, že viem byť kradmý a ne-nápadný.“

„Poznám tigre, ktoré sú nápadnejšie ako vy.“

„Koľko tigrov poznáte?“

„Len taký bežný počet.“

Redvers sa na okamih zastavil a pozrel sa na koniec baru. „S kým ste sa rozprávali?“

„S plukovníkom Staintonom. Predstavil sa mi.“ Chvíľu som naňho skúmavo hľadela, ale jeho tvár zostala bez výrazu. Zdalo sa mi, že Redversovo rýchle zmiznutie tesne pred plukovníkovým príchodom a jeho rovnako rýchly návrat po Staintonovom odchode neboli náhodné. Ale aký mohol mať dôvod vyhýbať sa tomu mužovi? V duchu som pokrčila plecami a povedala mu, čo som prezradila plukovníkovi o našom nedávnom príchode a cestovných plánoch. Čo-

skoro som sa opäť pristihla pri tom, že vysvetľujem svoj záujem o archeológiu a jej moderný význam.

Netrvalo dlho a naša zdvorilá diskusia sa zmenila na vášnivú debatu o súčasnej politickej klíme a ja som sa pustila do Britov.

„Nemyslíte si, že pretrvávajúca okupácia tejto krajiny je poburujúca? Pred tromi rokmi vyhlásili suverenitu, ale britská vláda sa do toho stále mieša.“

Redvers sa zasmial. „Od Američanky to vyznieva náramne pokrytecky. Viete, koľko máte kolónií vy? Okrem toho, bez nášho zásahu sa súčasný systém môže úplne zrútiť.“

Výborná poznámka. Môj vlastný postoj pramenil do veľkej miery z naivných predstáv o svetovej politike, takže som zmenila tému. „Preto ste tu? Aby ste priniesli lepší bankový systém?“

„Božemôj, vy ste bankár? Znamená to, že máte veľa peňazí aj mimo banky?“ Dočerta s tým chlapom, vôbec som si nevšimla príchod Anny Staintonovej. Naštvalo ma, že ma prerušila, ale prinútila som sa k príjemnému úsmevu ešte pred tým, ako sa obťažovala venovať mi rýchly pohľad. Redvers, ktorý bol až príliš pozorný, zachytil môj výraz a zdalo sa, že ho to pobavilo.

„Nuž, nie je to také jednoduché.“ Obrátil sa k nej. „Slečna Staintonová, predpokladám.“

„Ach, volajte ma Anna, prosím.“

Položila mu ruku na plece a ja som sa ledva ovládla, aby som neprevrátila oči. Namiesto toho som sa otočila k baru, že si vypýtam pohár vody. Dva veľké alkoholické nápoje očividne podlomili moje sebaovládanie a bolo načase, aby som opäť získala rovnováhu. Keď Annina paľba otázok smerom k Redver-

sovi neutíchala, uvažovala som, že sa ospravedlním. Nemienila som bojovať o pozornosť muža – žiadneho muža. Ale najmä som nechcela bojovať so ženou, ktorá je odo mňa takmer o desať rokov mladšia a očívidne je na love.

O kúsok ďalej som zbadala pána s karamelovou pleťou v bielom plátennom obleku. Hľadel naším smerom a na chvíľu som sa obávala, že som objektom jeho intenzívneho pohľadu.

Potom som si uvedomila, že pohľadom vypaľoval diery do Anninho chrbta. Otočila som sa, aby som sa spýtala, či ho niektorý z mojich spoločníkov nepozná, no vtom som na hrudi náhle ucítila studenú tekutinu a začula klopkanie ľadových kociek, čo mi dopadli k nohám. Vzdychla som si a sklopila zrak na premočený predok šiat.

Nebola to náhoda. Všimla som si, ako Anna zámerne zavadila o pohár, zatiaľ čo ma kútikom oka pozorovala. Vlastne to bol celkom husársky kúsok, keďže som takmer o hlavu vyššia a napriek tomu sa jej podarilo chrstnúť mi nápoj priamo na hrud'. Môj prvotný šok sa nakrátko zmenil na hnev, no rovnako rýchlo som ho utlmila. Odmietla som sa dať touto mladou ženou vykoľajit'. Vlastne som ju takmer musela obdivovať – bol to veľmi účinný spôsob, ako sa zbaviť konkurencie v boji o Redversovu pozornosť. Koniec koncov, bol to najpríťažlivejší muž v miestnosti.

Bolo to len moje pozorovanie. Nie záujem.

Nikdy by som to nepriznala, ale chlad, ktorý sa mi vpíjal do šiat, bol celkom príjemný – ešte stále bolo teplo. V každom prípade som si však pogratalovala, že som sa pred večerou prezliekla do tmavšieho ode-

vu. Priehľadná látka a tekutiny dáme na cudnosti nepridajú.

„Ach, príšerne ma to mrzí,“ ozvala sa Anna bez štipky úprimnosti.

„To nič,“ odvetila som. „Len si odskočím do izby a prezlečiem sa.“

„Dúfam, že som vám tú... pôvabnú blúzku nezničila.“

Takmer som sa rozosmiala. Mačka s pazúrmí zatátými do mojej nohy by bola menej nápadná. Namiesto toho som sa doširoka usmiala. „Pošlem vám účet za čistenie, ak sa tak budete cítiť lepšie.“

Už som sa chcela ospravedlniť, keď som zbadala, ako sa okolo nás mihol záblesk bieleho plátna a zozadu narazil do Anninho pleca, čím jej zhodil striebornú koráľkovú kabelku. Spona sa pri kontakte s podlahou rozletela a obe sme sa okamžite zohli po jej veci. Redvers sa opieral chrbtom o bar, a tak sa nemohol skloniť, aby nám pomohol, no aspoň mi špičkami svojich dokonale naleštených topánok posunul pár vecí. Pozbierala som, čo som mala najbližšie – rúž, pudrenku, ktorá sa ako zázrakom zdala neporušená, a niekoľko zatúlaných mincí. Keď som jej ich podala, rýchlo si všetko strčila do kabelky. Potom rázne cvakla sponou, stisla pery a pozrela na mňa.

Mohli by sme na seba hľadieť celý večer, ale „ďakujem“ by cez tie rubínové ústa nikdy neprešlo.

Usúdila som, že je ideálny čas na odchod, a popriala som obom dobrú noc. Ako som sa predierala davom, hľadala som majiteľa bieleho plátenného obleku, ktorý vrazil do Anny, ale zmizol rovnako rýchlo, ako sa objavil. Bola som si istá, že to bol ten muž, kto-

rého som pristihla, ako na ňu civie, no nenapadal mi žiadny dôvod, prečo by jej chcel zámerne zhodiť kabelku. A rozhodne to vyzeralo ako zámer.

Sebecky sa mi uľavilo, že tentoraz som sa na verejnosti neznemožnila ja. Moja nešikovnosť ma totiž často dostávala do trápnych situácií.

Keď som prechádzala okolo tety Millie, práve sa pri stole rozprávala s dvoma mladými ženami. Mávla som rukou na svoje premočené šaty. Millie podráždene prevrátila oči a pokračovala v rozhovore. Netušila som, koľko drinkov už má za sebou, ale nerobila som si o ňu starosti. Vedela som, že si poradí.

Väčšina hostí sa navečer buď odobrala do izieb, alebo sa rozptýlila okolo baru, takže chodby osvetlené mesiacom boli prázdne. Podpätky mojich topánok nápadne klopkali o mramor. Zvuk sa zreteľne ozýval v tichu a ja som si musela priznať, že ma to trochu znervózňuje. Hotel bol hotové bludisko a ja som netušila, kam zmizol ten pán v bielom obleku. Jedna tmavá a tajomná chodba ústila do druhej a ja som podvedome pridávala do kroku.

Už som pred sebou videla miesto, kde sa dve chodby pretínali a kde som mala odbočiť k svojej izbe. Keď som však prechádzala okolo ďalších tmavých dverí, vystrelila ku mne čiasa ruka a chytila ma za plece.

Vykríkla som a zatackala sa dopredu.

3

„Moja drahá slečna Wunderlyová, je mi veľmi ľúto, že som vás vyľakal.“ Plukovník zvrátil obočie. „Videl som vás prechádzať okolo a povedal som si, že vás dobehnem. Chcel by som sa vám ospravedlniť za svoju Annu – počul som, čo sa práve stalo v bare.“ Podarilo sa mu hľadiť mi pri tom do očí a nie na mokrú mapu na mojej blúzke. Skutočný džentlmen.

Chytila som sa za srdce a ucítila, ako mi búši, ale usmiala som sa a ubezpečila ho, že som v poriadku. „Som si istá, že to tak nemyslela. Bola to len nešťastná náhoda.“ Malá nevinná lož. Nemalo zmysel vyvolávať problémy s jej otcom. Spustila som ruku a ne nápadne som si utrela vlhkú dlaň o sukňu.

Trochu smutne sa usmial. „Určite áno. Občas je to s ňou náročné, ale nemala to ľahké, odkedy... Nuž, je dosť zraniteľná.“ Nič bližšie nepovedal a ja som naňho netlačila. Usúdila som, že ich rodina utrpela nejakú stratu, pravdepodobne počas vojny. Každého to nejakým spôsobom ovplyvnilo.

„Som si istá, že to bola len nehoda. Nič sa nestalo, pán plukovník, naozaj.“ Odmlčala som sa. „Istot-

ne sa niekedy zajtra uvidíme. Prajem vám príjemný večer.“

S badateľnou úľavou sa usmial a ako sa obracal na odchod, nemotorne ma potľapkal po ruke. Chvíľu som ho pozorovala, ako ide po dlhej chodbe a klopká pri tom paličkou, a potom som opäť vykročila. Nočný vzduch rýchlo chladol a v mokrej blúzke mi začínalo byť nepohodlne. Modlila som sa, aby som cestou do izby už na nikoho nenarazila – viesť rozhovor v premočených šatách bolo prinajmenšom... nepríjemné.

V izbe som si blúzku vyzliekla a opláchla ju v priľahlej kúpeľni. Nech už Anna pila čokoľvek, zanechalo to dosť silnú vôňu a ja som nechcela páchnuť ako lacný bar. Keď som si bola istá, že som všetko poriadne vyprala, prevesila som blúzku cez okraj vane a v duchu si poznačila, že ju musím dať aj tak poriadne vyčistiť. Našťastie mal Annin nápoj svetlú farbu, takže som si bola istá, že aspoň nezanechá škvrny.

Namiesto toho, aby som sa prezliekla do iných večerných šiat, som sa rozhodla, že sa poberiem do postele. Niekoľko dní cestovania, rozrušenie z dnešného večera a tajomnosť cudzej krajiny spôsobili, že som ledva držala oči otvorené. Zvalila som sa na mäkkú posteľ a upadla do bezsenného spánku.

Nasledujúce ráno som sa zobudila zavčasu, obliekla som sa do toho, čo som si zvolila za svoju egyptskú uniformu – do ľahkej bavlnenej blúzky bez rukávov a voľnej sukne – a sama som sa vybrala na raňajky. Myslela som si, že teta Millie bude ešte dospávať včerajší večer, takže som sa ju neobťažovala kontro-